

Паёми иди Фасхи
Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ
ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, диаконҳо, роҳибон
ва тамоми фарзандони боимони Калисои Православии Рус

*Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст,
то ки мо фарзандони Худо номида шавем ва чунин ҳастем.*
(1 Юх. 3, 1)

**Ҳазрати кашишҳои олимартаба,
кашишҳо, диаконҳои порсо, роҳибон ва роҳибаҳои худодӯст,
бародарон ва хоҳарони арҷманд!**

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

Бо ин суханони шодангез ва ҳаётбахш ҳамаи шумо, азизонамро аз самими қалб шодбош мегӯям ва бо иди бузург ва наҷотбахши Фасх табрик менамоям.

Ин рӯзи муқаддасро Калисо аз забони яке аз устодони олам ҳазрати Григорий Богослов *Иди идҳо* ва *тантанаи тантанаҳо* меномад. Ва ин маънии амиқи маънавӣ дорад, зеро «*Фасх он қадар аз ҳамаи тантанаҳо, на танҳо тантанаҳои башарӣ ва заминӣ, балки ҳатто тантанаҳои Масеҳӣ ва барои Масеҳ анҷомшаванда бартар аст, ки офтоб аз ситорагон бартарӣ дорад*» (Калом 45. Дар Фасхи Муқаддас). Дар Растохези шарифи Худованд Исо, ки дар таърихи наҷоти насли инсонӣ муҳимтарин рӯйдодде гардидааст, худи маънӣ ва моҳияти умқии эътиқоди мо, замир ва неруи муқтадири паёми масеҳӣ ба олам маъво гирифтааст. Тамоми маъвизаи мо дар ин рӯзҳо ҳамагӣ дар ду калима чо мегирад. «*Масеҳ эҳё шуд! – Инро гуфтам, аз ин бештар чӣ гӯям? Ҳама гуфта шуд!*» – хитоб мекунад ҳазрати Филарет, митрополити Маскав (Калом дар рӯзи Фасхи Муқаддас, 18 апрели соли 1826).

Таърихи башарият пас аз гунаҳкориҳои Одам – ин таърихи пайкори беганафуси муборизаи некӣ бо бадист. Одамон саркашӣ ба Офаридгорро зоҳир намуда, ба зиндагӣ ва олами худ гуноҳ ва ҳамроҳ бо он азобу бемориҳо, фаношавию маргро роҳ доданд. Вале, аз ҳама асосиаш, гуноҳ одамонро аз Худованд, ки бадиро наофаридааст ва Барояш ҳама гуна дурӯғ бегона аст, ҷудо кард. Ягон пайрави ростин қудрати паси сар кардани ин ҷудоии фоҷиавӣ, ин вартаи бузурги маънавиро надошт, зеро фақат бо қувваҳои инсонӣ инро анҷом додан имконнопазир аст. Ва барои ҳамин, чӣ тавре ки ҳазрати Григорий Богослов мегӯяд, «*мо ба Худованди муҷассам ва қушташуда эҳтиёҷ доштем, то зинда бошем*» (Каломи 45. Дар Фасхи Муқаддас).

Ба таври дигар гӯем, Растохези Масеҳ он раҳнае ба абадият гардид, ки бо шарофати он маҳдудияти башарӣ сипарӣ шуд ва ташнагии ваҳдат бо Худованд шикаст. Фасх – ин тантанаи муҳаббати бепоёни Офаридгор ба одамон аст, «*зеро Худованд ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари Ягонаи*

Худро дод, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад» (Юх. 3, 16).

Аммо ид кардани Фасҳ дар чаҳоне, ки пур аз дарду ранҷхост, аз чангу чидолҳо заиф гаштааст, лабрезии кинаву кудуррат аст, чӣ маънӣ дорад? Чӣ маънӣ дорад сурудани «*маргро бо марг соз кардаву ба мавҷудоти даруни тобут ҳаёт ато фармуда*», вақте ки марг ҳамчун поёни яқини ҳаёти заминӣ барои ҳар кадоми мо боқӣ мемонад? Бешак, Фасҳ ҳузури воқеии маргро дар олам лағв намекунад, аммо акнун дарди инсонӣ ва фоҷиаи ҳастии заминӣ бо Худованди эҳёшуда Исо, ки ба мо, шогирдон ва пайравонаш умеди мағлубнопазире ба дарёфти ҳаёти ҷовидонӣ ато фармудааст, фуру нишонда мешавад. Марг аз ин пас барои мо, масеҳиён, дигар чудой не, балки воҳӯрии сурурбахш ва умеди васл бо Худованд аст.

Масеҳ, *навбари мурдагон* (1 Қӯр. 15, 20), бароямон ягона роҳи имконпазири рафъи гуноҳ ва маргро нишон дод. Ин роҳи муҳаббат аст. Ва мо бояд аз ин муҳаббат ба тамоми чаҳон гувоҳӣ диҳем. Ва бояд дар навбати аввал бо намунаи зиндагии худ гувоҳӣ диҳем, зеро *аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Наҷотдиҳанда ҳастед, агар якдигарро дӯст доред* (Юх. 13, 35).

Муҳаббате, ки, ба қавли ҳавворӣ Павлус, *маҷмуи камолот аст* (Қӯл. 3, 14), – олитарин ва бузургтарин науқории масеҳист. Бо гузариш ба абадият, вақте ки мо шоистаи идроки Худи Худованд мешавем, имони мо ба дониш табдил меёбаду умеди наҷот бо лутфи Худованд ба иҷро мерасад. Аммо *муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад* (1 Қӯр. 13, 8) ва ҳеч гоҳ тағйир намепазирад.

Чӣ тавре, ки ҳазрати Игнатий (Брянчанинов) хуб зикр кардааст, *камолоти масеҳият дар муҳаббати комил ба шахси наздик аст* (Озмоишҳои риёзат. Дар бораи муҳаббат ба шахси наздик). Пас «муҳаббати комил» чӣ маъно дорад? Ин муҳаббатест, ки то ҳадди муҳаббат ба одамони ноошно, ба бадхоҳон ва ҳатто ба душманон вусъат меёбад. Ин муҳаббати қурбонишудаест, аз ҳама гуна фаҳмиши инсонӣ бартар аст, зеро аз чаҳорҷӯби мантиқи зиндагонии маъмулӣ берун мебарояд. Онро ба воситаи қорнамоии маънавий, ки неъматҳои Худовандро ҷалб месозад, пайдо кардан мумкин аст, ки ба мо имкони бо муҳаббат посух додан ба бадбинӣ ва бо некӣ ба бадири ато менамояд.

Маҳз ҳамин гуна муҳаббатро ба мо Масеҳ, ба хотири наҷоти мо ба таҳқирҳои ваҳшатангез, азобҳои таслиб ва марги қонғудоз тоқат карда, зоҳир намуд. Бо муҳаббати пирӯз бар ҳамагон ва фарогири Ў дӯзах то бунёдаш хароб шуда, барои тамоми башарият, ниҳоят, дарвозаи бихишт кушода шуд. Дар тамоми ҳолатҳои зиндагӣ мо бояд дар ёд дошта бошем, ки дарвоқеъ нерӯҳои бадӣ – руъёӣ ва на он қадар азиманд, зеро наметавонанд бо нерӯҳои муҳаббат ва некӣ, ки маншаи ягонаи онҳо Худованд аст, қобили муқоиса бошанд. Дар ёд хоҳем дошт, ки бехтарин посух ва воситаи муассири муқовимат бо бадӣ ва дурӯғ – дуои баромада аз умқи дили мо, ва пеш аз ҳама, дуои ҷомеъ, ки дар маъбад пас аз ибодат баргузор мешавад, хусусан – ошноӣ ба Тан ва Хуни Худи Наҷотбахш дар Фарзи Евхаристия аст.

Ҳоло шодмонии бузурги фасҳиро эҳсос намуда ва бо эҳтирому ҳаяҷон Масеҳи Ҳаётбахши аз Тобут бархостаро тасаввур намуда, ин хабари наҷотбахшро ба шахсони наздик ва дур мерасонем, то онҳо низ дурахши ғайри қобили сухани муҳаббати Худовандиро дарк намоянд ва ҳамроҳ бо *мономи пок ва олишони Падар ва Писар ва Рӯҳ-ул-қудсро шукр гузоранд ва мадҳу сано гӯянд.*

Нури наҷотбахши бартар аз ҳар пиндори Растохези Масеҳ бигзор моро зиё бахшидаву тасалло дода, шарикон ва меросбарони Салтанати Самовотӣ гардонида, роҳи ҳаётиамонро ҳамеша равшанӣ ато намояд.

Шодӣ кунед, азизони ман, зеро
ВОҚЕАН ЭҲЁ ШУД ХУДОВАНД МАСЕҲ!

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

*Фасҳи Масеҳ,
Соли 2016*